

hvert Fald med Interesse; men det forekommer mig, at den højtærede Minister ser noget optimistisk paa dets velvillige Modtagelse; thi naar langt fra Halvdelen af Medlemmerne af det Ting, som den højtærede Minister paaberaaber sig, har stemt for Forslaget, synes jeg egentlig ikke, det kan betegnes som Velvillie. Jeg udlægger dette saaledes, som det ogsaa er blevet udtalt i det andet høje Ting, at denne Sag vist ikke er rigtig gennemtænkt og gennemarbejdet, og jeg haaber derfor, at Forslaget — hvad jeg nu ogsaa hører vil ske — maa blive drøftet i et Udvalg her i Tinget. Naar det kommer tilbage derfra, haaber jeg, at de til den Tid foreliggende Ændringer, som da kommer til Afstemning og ventelig vil kunne blive vedtaget, i meget væsentlig Grad vil forandre Forslaget. Det er da muligt, at det bliver antageligt ogsaa for os, der bestemt ønsker, at vi og vore Efterkommere, der har samme Opfattelse, ligesom hidtil maa kunne faa Ægteskabet indstiftet i Kirkens Korsgang for det høje Alter.

Inger Gautier Schmit: Hvis der i Aaret 1920 skulde nedsættes en Ægteskabskommission, er jeg ganske vis paa, at den vilde komme til at bestaa af Mænd og Kvinder. Saaledes ræsonnerede man ikke i 1910. Dette kun for at konstatere, hvilke Fremskridt der har fundet Sted med Hensyn til Mændenes Opfattelse af, at det er godt at have nogle Kvinder med, naar det gælder om Samfundsinteresser. I 1913 blev Kommissionen klar over, at man gerne vilde have Kvinder med, og man har senere udtalt sin Glæde over den Berigelse, som Kommissionens Arbejde derigenem har faaet.

Den megen Kritik, som er fremkommet overfor Ægteskabslovforslaget, er væsentlig kommet fra Mænd. Det er interessant at se, at ikke en eneste af vor Tids betydelige Kvinder har udtalt sig skarpt imod det; det er udelukkende Mænd, og dette er ganske naturligt, fordi det i saa høj Grad vil forandre Forholdet indenfor Ægteskabet mellem Mand og Kvinde. Ved at læse Lovforslaget igennem følte jeg ganske uvilkaarligt som Kvinde en Glæde over mange Ting. Adskillige af Paragrafferne syntes jeg gjorde en stor Uret god igen, som hidtil har været øvet overfor Kvinderne, og hvad jeg særlig glædede mig over, var den Tanke, som gaar gennem hele Kommissionens Arbejde: at hæve Hustruen til at være ligestillet med Manden. Det er den bærende Idé, og

alle de Steder, hvor den kommer frem, synes jeg, jeg fuldt ud kan gaa med til Lovforslaget, som det foreligger. Jeg glæder mig over den Respekt og Agtelse, som der ydes Hustruens Arbejde i Hjemmet, og som allerede tidligere er nævnt af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer), idet jeg saa tidt har staaet overfor den Opfattelse hos Manden, at han, naar han kom hjem fra sit Arbejde, omtrent ræsonnerede som saa overfor sin Hustru: Ja, nu har du gaaet og haft det hyggeligt og godt hjemme, medens jeg har været ude at slide og slæbe for Føden. Det er den Tanke, vi maa have ud af Verden, og selv om det er meget rigtigt, at Lovforslag ikke kan omskabe Samfundet, kan alligevel de bærende Ideer, som gaar gennem et Lovforslag, i høj Grad paavirke et Samfunds Opfattelse. Saaledes ogsaa her.

En anden Ting, som jeg er glad over, er, at man kommer bort fra Faderens Myndighed over Børnene. Jeg finder absolut, det er en lykkelig Løsning, naar man nu gaar til, at Forældrene har den fælles Myndighed over de fælles Barn, og jeg er ikke saa umaadelig ængstelig for at gaa et Skridt videre. Jeg mener nemlig, at hvis vi bliver staaende ved § 52 uden at gaa et Skridt videre — om det just skal være akkuret som i § 53, er jeg ikke rigtig klar over —, vil Praxis blive ganske den samme som nu. Hvis vi bliver staaende ved § 52, og der opstaar en Konflikt, vil det, det er jeg ganske overbevist om, gaa saaledes, at det i alle Tilfælde bliver Faderen, der kommer til at sige det afgørende Ord. Hvis der kommer en Trediemand til — paa hvad Maade det nu kan tænkes ordnet, skal jeg ikke nærmere udtale mig om —, er jeg ganske vis paa, at Forholdet vil blive anderledes for Hustruens Vedkommende. Og jeg kan slet ikke forstaa, at det skulde føre til, at Hustruen faar et Fortrin for Manden. Der er nemlig ingen, der kan sige, at Afgørelsen fra en udenforstaaende vil falde ud til Fordel for Hustruen. Den kan akkurat lige saa godt falde ud til Fordel for Manden, og at det skulde ødelægge et Ægteskab behøver slet ikke at være Tilfældet. Naar Ægtefæller ikke er enige om en saa vigtig Sag, kan det netop være, at et udenforstaaende, fintførende og taktfuld optrædende Menneske kan finde en god Løsning, og jeg synes, at det Argument, at Barnets Tarv kræver det, er et vægtigt Lod i Vægtskaalen. Naar der er en Kon-